

CZASOPISMO INDICIUM

Redaktor naczelny

FRANCISZEK SKAWIŃSKI

Redaktorzy

Piotr Padamczyk
Bartosz Gembalczyk
Maja Baranowska

Adres redakcji

Tytusa Chałubińskiego 9 lok. 2
02-004 Warszawa

Adres korespondencyjny

Skrytka pocztowa 528
00-950 Warszawa

Wydawca

Fundacja “Indicium”
Tytusa Chałubińskiego 9 lok. 2
02-004 Warszawa

Skład z wykorzystaniem

L^AT_EX

Czasopismo udostępniane jest na licencji
CC Uznanie Autorstwa 4.0 Międzynarodowe

Nr 4/2025 (40)
Warszawa 2025

ISSN: 2720-5444

SPIS TREŚCI

Orzecznictwo	3
1. Dane związane z procedurą powierzenia obowiązków dyrektora szkoły jako informacja publiczna: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 11 kwietnia 2025 r. w sprawie II SAB/Łd 28/25	3
2. Fakt wyrażania woli zachowania tajemnicy, a tajemnica przedsiębiorcy. Pojęcie „informacji przetworzonej”. Ujawnienie danych, a tajemnica przedsiębiorcy: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2025 r. w sprawie III OSK 954/24	11
3. Nadużycie publicznego prawa podmiotowego przez złożenie wniosku o dostęp do informacji publicznej. Pojęcie informacji publicznej: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 17 kwietnia 2025 r. w sprawie II SA/Po 129/25	28
Varia	40
4. Test w konkursie na stanowisko asystenta sędziego w sądzie administracyjnym: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, konkurs nr Og-1011/3/25	40

ORZECZNICTWO

1.

**Dane związane z procedurą powierzenia obowiązków dyrektora szkoły jako
informacja publiczna**

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi
z dnia 11 kwietnia 2025 r.
II SAB/Łd 28/25

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w składzie:

Sędzia WSA Agnieszka Grosińska-Grzymkowska
Sędzia WSA Piotr Mikołajczyk (spr.)
Asesor Beata Czyżewska

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym w dniu
11 kwietnia 2025 r. sprawy ze skargi J. J. na bezczynność Wójta Gminy
B. w sprawie udostępnienia informacji publicznej

**I. stwierdza, że bezczynność Wójta Gminy B. miała miejsce bez rażącego
naruszenia prawa;**

**II. umarza postępowanie sądowe w zakresie zobowiązania Wójta Gminy
B. do załatwienia wniosku skarżącego z dnia 28 października 2024 r. o
udostępnienie informacji publicznej;**

**III. zasądza od Wójta Gminy B. na rzecz skarżącego J. J. kwotę 100 (sto)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Pismem z dnia 13 listopada 2024 r. J.J. wniósł do Wojewódzkiego
Sądu Administracyjnego w Łodzi skargę na bezczynność Wójta Gminy B.
w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. W treści skargi zawarł
zarzut naruszenia:

- art. 19 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycz-
nych (dalej jako: „MPPOIP”) w zakresie w jakim przepis ten stanowi
o prawie do swobodnego wyrażania opinii obejmującego swobodę po-

szukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania wszelkich informacji i poglądów, bez względu na granice państwowe, ustnie, pismem lub drukiem, w postaci dzieła sztuki bądź w jakikolwiek inny sposób według własnego wyboru, poprzez jego niezastosowanie i nieudostępnienie na wniosek informacji podlegającej udostępnieniu, co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego ograniczenia prawa człowieka do informacji;

2. art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w zakresie, w jakim przepis ten stanowi podstawę prawa do uzyskiwania informacji poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieudostępnieniu informacji podlegającej udostępnieniu na wniosek;
3. art. 10 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (dalej jako: „u.d.i.p.”) w zakresie, w jakim z przepisów tych wynika, że informacja nieudostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej jest udostępniana na wniosek bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku poprzez brak zastosowania, polegający na niezrealizowaniu wniosku o udostępnienie informacji.

Wobec powyższego skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że organ dopuścił się bezczynności,
2. zobowiązanie organu do załatwienia wniosku niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku,
3. zasądzenie od organu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi J.J. wyjaśnił, że w dniu 28 października 2024 r. złożył poprzez platformę ePuap wniosek o udostępnienie informacji o następującej treści: na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, zwracam się z prośbą o udostępnienie informacji w zakresie: 1. Porozumienia z organem sprawującym nadzór pedagogiczny o powierzeniu stanowiska dyrektora Szkoły Podstawowej w B.; 2. Opinii Rady Pedagogicznej o powierzeniu stanowiska dyrektora Szkoły Podstawowej w B.; 3. Oceny pracy Dyrektora Szkoły Podstawowej w B.; 4. Czy osoba, której powierzono obowiązki Dyrektora Szkoły Podstawowej w B. spełniała wymagania, o których mowa w Rozporządzeniu Ministra Edukacji z dnia 11 sierpnia 2017 r.. Jako sposób i formę udostępnienia wnioskowanych informacji wskazał platformę ePuap. Skarżący dodał, że termin do udostępnienia przedmiotowej informacji upłynął, zgodnie z art. 13 ust. 1 u.d.i.p., po 14 dniach od złożenia wniosku. Pomimo upływu tego terminu podmiot

zobowiązany, do którego skierowano wniosek, nie udzielił jakiegokolwiek odpowiedzi. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy B. wniósł o oddalenie skargi. Wyjaśnił, że po analizie wniosku, w dniu 4 listopada 2024 r. (z zachowaniem terminu), pracownik Urzędu Gminy do którego zadań należą sprawy z zakresu informacji publicznej, bez konsultacji z przełożonym udzielił wnioskodawcy drogą mailową - na wskazany jedyny adres kontaktowy podany we wniosku - odpowiedź na wniosek. We wniosku brakowało wskazania formy przekazania odpowiedzi na złożony wniosek. W odpowiedzi wskazano więc, iż nie spełnia on wymogów formalnych określonych w art. 14 ust. 1 u.d.i.p., a więc nie ma możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem. Po uzyskaniu przez organ informacji o udzielonej przez pracownika odpowiedzi, organ nakazał ponownie przeanalizować sprawę i dnia 7 lutego 2025 r. udzielona została skarżącemu odpowiedź na wniosek. Wobec powyższego skarżący otrzymał informacje zgodnie z wnioskiem. Organ podkreślił, że opóźnienie w udzieleniu informacji publicznej nie było w żadnym zakresie działaniem celowym ani zawinionym przez organ. Organ nie był informowany o udzielonej pierwotnie odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji publicznej, której z nim nie konsultowano. Przekonany był, że skarżący otrzymał wnioskowaną informację publiczną, a pracownik odpowiedzialny za sprawę załatwił ją, zgodnie z przepisami prawa. Po uzyskaniu informacji, że skarga nie została przekazana, organ niezwłocznie przystąpił do wyjaśnienia sprawy i nakazał przekazanie skargi oraz ponowne przeanalizowanie wniosku o udzielenie informacji publicznej. Nieprzekazanie skargi w sprawie J.J. było sytuacją wyjątkową i podjęte zostały przez organ kroki, aby takie sytuacje nigdy więcej nie miały miejsca.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna. Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1267) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W myśl art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz.

935 z późn. zm.), (dalej: „p.p.s.a.”), kontrola - o której mowa powyżej - obejmuje m.in. orzekanie w sprawie skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a. Jak wynika zaś z art. 3 § 3 p.p.s.a., sądy administracyjne orzekają także w sprawach, w których przepisy ustaw szczególnych przewidują sądową kontrolę i stosują środki określone w tych przepisach. Do takich zaś spraw należy niewątpliwie postępowanie prowadzone w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

1. zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
2. zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
3. stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Przepis art. 149 § 1a p.p.s.a. stanowi zaś, że jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie jest bezczynność Wójta Gminy B. w sprawie udostępnienia informacji publicznej na wniosek złożony przez skarżącego. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902), (dalej: „u.d.i.p.”), informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych. Pojęcie informacji publicznej ma szeroki charakter i odnosi się do wszelkich spraw publicznych również wówczas, gdy wiadomość ta nie została wytworzona przez podmioty publiczne, a jedynie odnosi się do nich. Prawo do informacji publicznej obejmuje m.in. dostęp do dokumentów, zarówno tych bezpośrednio wytworzonych przez organ, tych których organ używa przy realizacji zadań przewidzianych prawem, jak i tych, które tylko w części dotyczą organu, nawet gdy nie pochodzą wprost od niego. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu decyduje jej treść i charakter. W pierwszej kolejności wskazać należy, że bezczynność organu administracji publicznej zachodzi wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale - mimo istnienia ustawowego

obowiązku - nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności. W przypadku spraw dotyczących dostępu do informacji publicznej organ administracji pozostaje w bezczynności wówczas, gdy nie udzielił zainteresowanej jednostce żądanej przez nią informacji publicznej stosownie do przepisów u.d.i.p., nie odmówił udostępnienia informacji na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., nie umorzył postępowania w myśl art. 14 ust. 2 u.d.i.p. bądź też nie odmówił udostępnienia informacji publicznej przetworzonej w związku z niespełnieniem przez stronę warunku wskazanego w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.. Z kolei zgodnie z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku (art. 13 ust. 2 u.d.i.p.). Skarga w sprawie niniejszej zarzuca bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej, o którą wnioskiem z dnia 28 października 2024 r. wystąpił skarżący. Wniosek dotyczył następujących informacji: 1. Porozumienia z organem sprawującym nadzór pedagogiczny o powierzeniu stanowiska dyrektora Szkoły Podstawowej w B.; 2. Opinii Rady Pedagogicznej o powierzeniu stanowiska dyrektora Szkoły Podstawowej w B.; 3. Oceny pracy Dyrektora Szkoły Podstawowej w B.; 4. Czy osoba, której powierzono obowiązek Dyrektora Szkoły Podstawowej w B. spełniała wymagania, o których mowa w Rozporządzeniu Ministra Edukacji z dnia 11 sierpnia 2017 r.. Bezsporne w sprawie jest, skarżący zgodnie z art. 2 u.d.i.p. był podmiotem legitymowanym do złożenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej. W sprawie nie budzi również wątpliwości, że Wójt Gminy B. jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., który wskazuje, że obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności organy władzy publicznej. Nie jest również przedmiotem sporu okoliczność, że dane związane z procedurą powierzenia obowiązków dyrektora szkoły są informacją publiczną w rozumieniu art. 6 u.d.i.p.. Żądane przez skarżącego informacje stanowiły bezsprzecznie informację publiczną, którą co do zasady organ miał obowiązek udostępnienia. Do dnia otrzymania skargi organ nie udzielił

jednak wnioskowanej informacji publicznej, bowiem pierwotnie twierdził, że wniosek nie spełnia wymogów art. 14 ust. 1 u.d.i.p. i wobec tego organ nie możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem. Błędne było jednak to założenie organu, bowiem skarżący wystąpił z wnioskiem poprzez platformę ePUAP, nadto wskazał w nagłówku wniosku swój adres e-mail, na który zresztą organ przesłał pierwotnie odpowiedź z dnia 4 listopada 2024 r.. Wobec tego organ miał możliwość udostępnienia żądanej informacji zarówno za pośrednictwem platformy ePUAP, jak również na adres e-mail skarżącego, czego jednak zaniechał. Jak wynika z akt sprawy dopiero pismem z dnia 5 lutego 2025 r. (wysłanym w dniu 7 lutego 2025 r.) organ udzielił skarżącemu żądanej informacji. Wniosek strony został zatem załatwiony już po wniesieniu skargi do sądu administracyjnego i po upływie czternastodniowego przewidzianego przez ustawodawcę terminu (art. 13 u.d.i.p.). Ustalenie powyższe uprawnia do przyjęcia, że na dzień złożenia skargi organ pozostawał w bezczynności. Stan bezczynności organu ustał jednak w dniu 7 lutego 2025 r.. Wskazane powyżej okoliczności skutkują w ocenie Sądu uznaniem, że skarga na bezczynność w zakresie zobowiązania organu do udostępnienia informacji publicznej stała się bezprzedmiotowa. Przystępując natomiast do oceny (stosownie do art. 149 § 1a p.p.s.a.) czy bezczynność organu miała charakter rażący, wyjaśnić należy, że „rażącym naruszeniem prawa” jest stan, w którym wyraźnie, ewidentnie, bezdyskusyjnie i drastycznie naruszono treść obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Należy w tym miejscu wskazać, że zgodnie z powszechnie przyjętym poglądem rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym i ma miejsce w razie oczywistego lekceważenia wniosków skarżącego i jawnego braku woli do załatwienia sprawy, jak też w razie ewidentnego niestosowania przepisów prawa czy opóźnienia w podejmowanych czynnościach pozbawionego jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia. W orzecznictwie akcentuje się, że rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, iż naruszono prawo w sposób oczywisty. Kwalifikacja naruszenia jako rażące musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego po prostu jako naruszenie, bądź zwykłe naruszenie. Podkreśla się także, iż dla uznania rażącego naruszenia prawa nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy. Wspomniane przekroczenie musi być znaczne i niezaprzeczalne. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjo-

nalnego uzasadnienia (por. np. wyrok NSA z 6 marca 2025 r., III OSK 3154/23; wszystkie powoływane w niniejszym uzasadnieniu orzeczenia sądów administracyjnych dostępne są w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych - <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>). W przedmiotowej sprawie organ udzielił skarżącemu żądanej informacji po upływie ponad 3 miesięcy, co było związane z faktem, iż pozostawał w błędnym przekonaniu, że wniosek został załatwiony. Termin udostępnienia informacji publicznej został przez organ przekroczony, jednak uznać należy, że działanie to nie było zamierzone. Stąd w ocenie Sądu bezczynność organu miała miejsce bez rażącego naruszenia prawa. Mając na uwadze, że organ - co wskazano wyżej - przed rozpoznaniem przez Sąd skargi załatwił wniosek strony w przewidzianej przepisami u.d.i.p. formie udostępniając żadaną informację, postępowanie sądowe dotyczące nakazania organowi rozpatrzenie wniosku podlegało umorzeniu jako bezprzedmiotowe. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 26 listopada 2008 r., I OPS 6/08, wydanie decyzji po wniesieniu skargi na bezczynność, nawet z naruszeniem terminu, w jakim miało to nastąpić, wyłącza możliwość uwzględnienia takiej skargi poprzez zobowiązanie organu do dokonania tej czynności. Postępowanie sądowe jak wskazano wyżej stało się w tej części bezprzedmiotowe. Mimo, że organ na dzień wniesienia skargi pozostawał bezczynny, to wobec udostępnienia żądanej informacji przed rozpoznaniem skargi, przestała istnieć przesłanka wydania orzeczenia na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a., tj. nakazania organowi załatwienia wniosku. Wobec powyższego, na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a., sąd w pkt 2 sentencji wyroku orzekł o umorzeniu postępowania w zakresie zobowiązania organu do rozpoznania wniosku skarżącego z dnia 28 października 2024 r.. Jednocześnie należy podkreślić, że udostępnienie informacji publicznej po wniesieniu do sądu skargi na bezczynność organu, a przed jej rozpoznaniem, nie zwalnia jednak sądu od podjęcia pozostałych rozstrzygnięć właściwych dla tego rodzaju skargi. Mając na uwadze całokształt wskazanych wyżej okoliczności faktycznych sprawy zdaniem Sądu należy stwierdzić, że organ dopuścił się w sprawie bezczynności, przy czym bezczynność ta nie miała charakteru rażącego w rozumieniu art. 149 § 1a p.p.s.a., o czym orzeczono w pkt 1 sentencji wyroku. Z kolei z uwagi na uwzględnienie skargi, sąd w pkt 3 sentencji wyroku orzekł o zasądzeniu na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania w wysokości 100 zł tytułem wpisu od skargi na podstawie art. 200 w związku z art. 205 § 1 p.p.s.a.. Sąd rozpoznał skargę na posiedzeniu niejawnym, w postępowaniu uproszczonym, na podstawie

art. 119 pkt 4 p.p.s.a..

2.**Fakt wyrażania woli zachowania tajemnicy, a tajemnica przedsiębiorcy.
Pojęcie „informacji przetworzonej”. Ujawnienie danych, a tajemnica
przedsiębiorcy**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 24 kwietnia 2025 r.

III OSK 954/24

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.)

Sędzia NSA Sławomir Wojciechowski

Sędzia WSA (del.) Hanna Knysiak-Sudyka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2025 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej (...) Sp. z o.o. (...) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt II SA/Ol 769/23 w sprawie ze skargi R.J. na decyzję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. (...) z dnia 19 czerwca 2023 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

I. oddala skargę kasacyjną**II. zasądza od Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. (...) na rzecz R.J. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.****Uzasadnienie**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, wyrokiem z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt II SA/Ol 769/23, po rozpoznaniu sprawy ze skargi R.J., uchylił zaskarżoną decyzję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z dnia 19 czerwca 2023 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej oraz zasądził zwrot kosztów postępowania sądowego. W sprawie ustalono następujący stan faktyczny i prawny:

Pismem z dnia 14 lipca 2022 r. R.J. zwrócił się do (...) Spółki z o.o. (...) z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej przez przesłanie:

1. kopii protokołów posiedzeń i uchwał podejmowanych przez radę nadzorczą spółki w latach 2021-2022;

2. kopii protokołów posiedzeń i uchwał podejmowanych przez zgromadzenie wspólników spółki w latach 2021-2022;
3. kopii zaproszeń członków wskazanych organów spółki na posiedzenia tych organów w ww. okresie (po uprzednim zanonimizowaniu danych osobowych, z wyłączeniem danych wnioskodawcy);
4. kopii uchwał podejmowanych w przedmiocie zasad ustalania wynagrodzenia członków zarządu i rady nadzorczej spółki od dnia wprowadzenia obowiązku prawnego w tym zakresie do chwili obecnej z ewentualnym zmianami.

Następnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie prawomocnym wyrokiem z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. II SAB/Ol 187/22, zobowiązał Spółkę do rozpoznania wniosku w terminie 14 dni; stwierdził, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa i zasądził zwrot kosztów postępowania sądowego.

Po wydaniu wyroku, Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o., decyzją z dnia 27 grudnia 2022 r., na podstawie art. 16 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902; dalej: u.d.i.p.) odmówił udostępnienia żądanej informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wyrokiem z dnia 4 maja 2023 r., sygn. II SA/Ol 179/23, uchylił zaskarżoną decyzję i zasądził zwrot kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że odmawiając udostępnienia informacji publicznej przetworzonej organ obligowany jest do wykazania zakresu nakładów, jakie musi ponieść, ich czasochłonności, liczby zaangażowanych pracowników, konkretnej ilości koniecznych do przeanalizowania i zanonimizowania dokumentów, czy innego rodzaju okoliczności mogących zakłócić normalny tok działania podmiotu zobowiązanego. Wymogu tego nie spełniało ogólne powołanie się na konieczność przeszukania zbioru danych, bez doprecyzowania, o jaką konkretnie ilość dokumentów chodzi. W tej sytuacji przedwcześnie była ocena organu co do charakteru wnioskowanej informacji. WSA w Olsztynie wywiódł również, że nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmownej bez uprzedniego wezwania wnioskodawcy do wykazania przesłanek z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Skoro organ uznał, że żądana informacja ma charakter informacji przetworzonej, a istnienie kwalifikowanego interesu publicznego nie wynika z treści wniosku, powinien był wezwać skarżącego do jego wykazania.

W wykonaniu powyższego wyroku, Spółka pismem z dnia 24 maja 2023

r. wezwała skarżącego do wykazania, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, że uzyskanie wnioskowanych informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego.

W odpowiedzi na wezwanie skarżący stwierdził, że żądane informacje publiczne nie mają charakteru informacji przetworzonej i bezpodstawne jest żądanie wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego.

Decyzją z dnia 19 czerwca 2023 r. Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. ponownie, powołując się na art. 16 ust. 1 i z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., odmówił udostępnienia żądanej informacji publicznej, wyjaśniając, że w celu udzielenia wnioskowanych informacji konieczne jest wyodrębnienie tych informacji ze zbiorów protokołów i uchwał zgromadzenia wspólników i rady nadzorczej i poddanie ich analizie i ewentualnej anonimizacji. Wymienił, że wnioskiem objęte jest: 14 protokołów posiedzenia rady nadzorczej, 31 uchwał rady nadzorczej, 6 protokołów zgromadzenia wspólników i 64 uchwały zgromadzenia wspólników. Zaznaczył, że w dokumentach Spółki nie ma zaproszeń z okresu, gdy skarżący sprawował funkcję prezesa zarządu Spółki (od 10 maja 2017 r. do 5 stycznia 2022 r.), wobec czego należałoby przeszukać skrzynki mailowe Spółki, gdyż zaproszenia mogły być wysyłane elektronicznie. Zdaniem Spółki, zakres żądanych informacji (protokoły posiedzeń organów i uchwały z lat 2021-2022), konieczność odnalezienia i przetworzenia części żądanych informacji powoduje, że czynności te wymagają ponadstandardowego nakładu pracy podmiotu zobowiązanego. Wskazano, że w Spółce na stanowisku administracyjnym zatrudniony jest jeden pracownik i udostępnienie żądanych informacji zakłóciłoby normalny tok pracy Spółki.

W ocenie Spółki, wnioskodawca nie wykazał szczególnej istotności dla interesu publicznego uzyskania informacji objętej wnioskiem. Zakres żądanych informacji nie obejmuje bowiem informacji dotyczących podstaw wzrostu opłat i czynszów wprowadzonych od 1 lipca 2022 r., a ponadto część żądanych informacji jest znana wnioskodawcy, który sprawował funkcję prezesa zarządu Spółki. Spółka dodała, że toczy się postępowanie przygotowawcze w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez wnioskodawcę, gdy pełnił funkcję prezesa zarządu Spółki. Stwierdziła, że wobec tego wniosek nie ma na celu uzyskania informacji służącej obiektywnie jakiegokolwiek dobru powszechnemu, lecz dotyczy indywidualnego interesu wnioskodawcy i uzyskaniu informacji na potrzeby innego toczącego się postępowania.

Spółka podniosła ponadto, że wnioskodawca sprawuje funkcję prezesa

zarządu Społecznej Inicjatywy (...) Spółki z o.o. (...), prowadzącej działalność konkurencyjną w stosunku do działalności T. Wobec powyższego, Spółka odmówiła udostępnienia kopii protokołów posiedzeń rady nadzorczej i zgromadzenia wspólników spółki oraz kopii zaproszeń w oparciu o art. 5 ust. 2 u.d.i.p. z uwagi na konieczność zachowania tajemnicy przedsiębiorcy. Spółka stwierdziła, że zgodnie z polityką i praktyką spółki dostęp do nich ma jedynie zarząd, zgromadzenie wspólników i rada nadzorcza. Spółka jest podmiotem prawa handlowego i funkcjonuje na wolnym rynku, co powoduje, że jest zmuszona przynajmniej w pewnym zakresie do ochrony wrażliwych danych przed działaniem konkurencji. Protokoły z posiedzeń rady nadzorczej spółki i zgromadzenia wspólników odnoszą się do informacji o charakterze strategicznym dla prowadzonej przez Spółkę działalności, tj. planów rozwoju, planowanych inwestycji, strategii i taktyki działania na rynku, co może prowadzić do wykorzystania tych informacji przez podmioty konkurencyjne, które byłyby w ten sposób uprzywilejowane w stosunku do Spółki. Wskazano ponadto, że § 13 ust. 9 regulaminu rady nadzorczej Spółki stanowi, że protokoły z posiedzeń rady nadzorczej mają charakter poufny. Wydanie protokołów osobie trzeciej wymaga uchwały rady. Wprawdzie nie ma analogicznych przepisów wewnętrznych w zakresie protokołów zgromadzenia wspólników, lecz w Spółce przyjęto, że protokoły udostępniane są jedynie członkom zarządu, zgromadzeniu wspólników i członkom rady nadzorczej. Odnosząc się do zaproszeń na posiedzenia organów Spółki, wskazało, że tajemnica przedsiębiorcy rozciąga się również na porządek obrad rady nadzorczej i zgromadzenia wspólników, które odnoszą się do planowanych działań spółki, przez co zyskują wartość gospodarczą.

Z powyższą decyzją nie zgodził się wnioskodawca, wnosząc skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie.

W odpowiedzi na skargę Spółka wniosła o jej oddalenie.

Wskazany wyżej wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, dalej: „p.p.s.a.”), uznał, że skarga jest zasadna.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, nie budzi wątpliwości, że Spółka jest podmiotem zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej, a informacje, których udostępnienia domaga się skarżący, stanowią informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p.

W wyroku z dnia 4 maja 2023 r., sygn. II SA/Ol 179/23 Sąd przyznał, że w pewnych przypadkach suma informacji prostych posiadanych

przez adresata może przekształcić się w informację przetworzoną, jeżeli uwzględnienie wniosku wymaga ich zgromadzenia przez przegląd materiałów źródłowych, a ilość informacji prostych konieczna dla sporządzenia informacji wskazanej we wniosku jest znaczna i angażuje środki i zasoby wnioskodawcy konieczne dla jego prawidłowego funkcjonowania. Podkreślić jednak należy, że Sąd nie przesądził prawidłowości zakwalifikowania żądanych informacji jako informacji przetworzonych, gdyż stwierdził, że przedwczesna jest ocena organu co do charakteru wnioskowanej informacji. Zaznaczył również, że z uwagi na uchybienia procesowe Spółki (wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej przetworzonej z uwagi na niewykazanie szczególnie istotnego interesu publicznego bez uprzedniego wezwania wnioskodawcy do jego wykazania), nie mógł zapoznać się z pełną argumentacją odnośnie do charakteru żądanych przez skarżącego informacji, dlatego przedwczesna byłaby wiążąca ocena wnioskowanych informacji w kontekście art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.

Zgodnie zaś z art. 153 p.p.s.a. ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Ponownie rozpoznając sprawę zaskarżoną decyzją z dnia 19 czerwca 2023 r. Spółka odmówiła udostępnienia wszystkich wnioskowanych informacji publicznych, wywodząc, że są one informacją przetworzoną, a skarżący nie wykazał szczególnego interesu publicznego w ich uzyskaniu. Ponadto stwierdziła, że podlegają one ochronie jako tajemnica Spółki. Wskazała też, że skarżący nadużywa prawa do informacji, gdyż żądane informacje w części są znane skarżącemu, który był prezesem zarządu Spółki i mają być wykorzystane w innym toczącym się postępowaniu.

Oceniając zasadność powyższej argumentacji w kontekście zastosowania art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. WSA w Olsztynie podkreślił, że w każdym wypadku, gdy podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej powołuje się na to, że ma ona charakter przetworzony i okoliczność ta stanowi podstawę decyzji administracyjnej o odmowie jej udostępnienia, zobowiązany jest w uzasadnieniu tej decyzji podać fakty, które będą tę ocenę potwierdzać. Konieczne jest więc wykazanie, jakie konkretnie działania należy podjąć celem przetworzenia informacji, ilu pracowników i przez jaki czas będzie zaangażowanych w ten proces, czy żądane informacje składają się z informacji prostych, a jeżeli tak, to gdzie

i w jakich kategoriach zbiorów się znajdują, w jakim zakresie i przez jaki okres praca organu będzie zakłócona, czy przetworzenie informacji będzie się wiązało z ponadstandardowymi nakładami finansowymi, itp. Chodzi więc o podanie takiego zbioru informacji, które pozwolą sądowi na pozytywną weryfikację przyjętego w decyzji stanowiska, że żądana informacja publiczna jest informacją przetworzoną.

Spółka w wezwaniu z dnia 24 maja 2023 r. stwierdziła ogólnikowo, że w celu udostępnienia wnioskowanych informacji konieczne jest ich wyodrębnienie ze zbiorów protokołów i uchwał organów spółki i odpowiednie ich przetworzenie „co wymaga ponadstandardowego nakładu pracy”, a w odniesieniu do części zaproszeń, których nie odnaleziono – udzielenie informacji wymaga bliżej nieokreślonych „dodatkowych czynności organizacyjnych i intelektualnych”. Uzasadniając zaś stanowisko, że wymienione we wniosku informacje są informacjami publicznymi przetworzonymi, wskazała, że musiałyby udostępnić łącznie 115 dokumentów: 14 protokołów posiedzenia rady nadzorczej, 31 uchwał rady nadzorczej, 6 protokołów zgromadzenia wspólników i 64 uchwały zgromadzenia wspólników. Podała także, że z uwagi na to, że zatrudnia tylko jednego pracownika biurowego, udostępnienie tych informacji zakłóciłoby normalny tok pracy Spółki. W odniesieniu do kopii zaproszeń członków organów spółki stwierdziła, że nie dysponuje zaproszeniami z okresu od 10 maja 2017 r. do 5 stycznia 2022 r. i konieczne byłoby przeszukanie skrzynek mailowych Spółki, gdyż zaproszenia mogły być wysyłane elektronicznie.

Zauważyć należy, że z treści wezwania i uzasadnienia decyzji wynika wprost, że spółka niewątpliwie dysponuje gotowymi do skorzystania zbiorami aktualnych protokołów posiedzeń oraz uchwał rady nadzorczej i zgromadzenia wspólników. Dokumenty za lata 2021 - 2022 trudno uznać za archiwalne, a więc mogące wymagać czasochłonnego odnajdywania, tym bardziej że spółka nie musi podejmować żadnych czynności w celu ich „odnalezienia” skoro podała ich ilość w uzasadnieniu decyzji. Sąd podkreślił, że skarżący nie domaga się kopii konkretnych uchwał i protokołów, lecz ogólnie - kopii protokołów i uchwał organów spółki oraz zaproszeń z 2021 r. i 2022 r. Z uwagi na to nie jest konieczne „wyodrębnianie”, rozumiane jako selekcja uchwał, protokołów i zaproszeń z ww. okresu, lecz ich proste odszukanie, co spółka uczyniła, a następnie ich zeskanowanie lub skopiowanie. Zaznaczyć należy, że nie świadczy o kwalifikacji żądanych informacji jako przetworzonych wskazana w decyzji ilość dokumentów objętych wnioskiem. Brak podania, jak obszerne są protokoły i uchwały organów spółki, a także

jak wiele zawierają danych osobowych, które wymagają anonimizacji, nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście ich udostępnienie skarżącemu wiąże się ze szczególnie wielkim nakładem pracy, który zdestabilizowałby pracę Spółki. Bez tych danych jako gołosłowne przedstawia się twierdzenie Spółki, że musiałyby zostać wykonana czasochłonna praca związana z przygotowaniem żądanych dokumentów.

WSA w Olsztynie nie podzielił poglądu Spółki, że przesłanką, która ma przemawiać za uznaniem żądanych przez skarżącego informacji za przetworzone, jest to, że personel biura stanowi jeden pracownik. Przyjęcie tego stanowiska za uzasadnione powodowałoby, że każdy podmiot, który byłby zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej, lecz zatrudniający nieliczny (np. jednoosobowy) personel, zawsze byłby uprawniony do twierdzenia, że wszystkie informacje, którymi dysponuje, są informacjami przetworzonymi i byłby uprawniony do żądania od wnioskodawcy wykazania przesłanki przewidzianej w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., co bez wątplenia jest sprzeczne z intencją ustawodawcy. Stosownie do art. 13 ust. 2 u.d.i.p., jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1 (to jest bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku), podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku. Ustawodawca przewidział więc, że terminowe udostępnienie informacji publicznej może być niewykonalne, np. z przyczyn organizacyjnych podmiotu zobowiązanego, w terminie 14 dni. Ponadto, zgodnie z art. 15 ust. 1 u.d.i.p., jeżeli w wyniku udostępnienia informacji publicznej na wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom. Wysokość takiej opłaty odpowiadać ma kosztom związanym ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku. Nie chodzi tu o wszelkie koszty związane z żądaniem udostępnienia informacji publicznej, ale koszty, które przekraczają „zwykłe koszty” funkcjonowania podmiotu zobowiązanego, które wynikają z postawionych przed nim zadań. Kosztem dodatkowym byłby zatem wydatek rzeczywiście poniesiony ponad koszt funkcjonowania podmiotu zobowiązanego związany z realizacją wskazanej we wniosku

sposobu udostępnienia informacji publicznej (por. wyroki NSA z 28 marca 2018 r. I OSK 1302/17 i z 18 stycznia 2022 r., III OSK 953/21).

Tak więc Spółka nie wykazała, że żądane przez skarżącego informacje publiczne proste należy uznać za informacje przetworzone z uwagi na to, że ich udostępnienie wiązałoby się z koniecznością podjęcia ponadstandardowych czynności, angażujących pracowników w zakresie, który zakłócałby normalną pracę Spółki.

Nadto Spółka uzasadniła odmowę udostępnienia żądanych informacji także koniecznością zachowania tajemnicy przedsiębiorcy. Podniosła, że skarżący jest prezesem zarządu podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną w stosunku do działalności Spółki, a żądane dokumenty odnoszą się do informacji o charakterze strategicznym dla działalności prowadzonej przez Spółkę, tj. planów rozwoju, planowanych inwestycji, strategii i taktyki działania na rynku.

Tajemnicę przedsiębiorcy, o której mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p., wyprowadza się z tajemnicy przedsiębiorstwa. Definicja legalna pojęcia „tajemnicy przedsiębiorstwa” została zawarta w art. 11 ust. 2 ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1233; dalej: u.z.n.k.), zgodnie z którym przez tajemnicę przedsiębiorstwa rozumie się informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, które jako całość lub w szczególnym zestawieniu i zbiorze ich elementów nie są powszechnie znane osobom zwykle zajmującym się tym rodzajem informacji albo nie są łatwo dostępne dla takich osób, o ile uprawniony do korzystania z informacji lub rozporządzania nimi podjął, przy zachowaniu należytej staranności, działania w celu utrzymania ich w poufności.

W świetle tego przepisu, dane informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, jeżeli spełnione zostały łącznie trzy przesłanki: po pierwsze, są to informacje o charakterze technicznym, technologicznym, organizacyjnym przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą; po drugie, są to informacje poufne, tzn. nie zostały ujawnione do wiadomości publicznej; po trzecie, przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania poufności takich informacji. Brak spełnienia choćby jednej ze wskazanych przesłanek dyskwalifikuje daną informację jako tajemnicę przedsiębiorstwa. Omawiane pojęcia w zasadzie pokrywają się zakresowo, choć tajemnica przedsiębiorcy w niektórych sytuacjach może być rozumiana szerzej. Na tajemnicę przedsiębiorcy składają się dwa elementy:

materialny (np. szczegółowy opis, stosowanych technologii, urządzeń) oraz formalny - wola utajnienia danych informacji. Podkreślić należy, że odmowa udostępnienia informacji publicznej z uwagi na tajemnicę przedsiębiorcy wymaga skonkretyzowanego, zindywidualizowanego względem określonej informacji wykazania, że ma ona obiektywnie charakter informacji technicznej, technologicznej, organizacyjnej lub innej posiadającej realnie określoną wartość gospodarczą, wykluczającą możliwość udostępnienia informacji i przeważającą nad zasadą jawności (zob. wyrok NSA z 22 czerwca 2017 r. I OSK 2347/15). Organ zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej nie może przyjmować a priori, że sama istota materii przesądza o tym, że określone jedynie w sposób dalece generalny informacje, mają taką wartość dla przedsiębiorcy. Ocena tego rodzaju informacji powinna być przedstawiona w uzasadnieniu decyzji w sposób umożliwiający kontrolę stanowiska organu przez sąd administracyjny. Nie jest wystarczające jedynie oświadczenie przedsiębiorcy, że wskazane przez niego informacje stanowią tajemnicę za względu na wartość gospodarczą czy inwestycyjną. Aby takie zastrzeżenie było skuteczne, konieczne jest dokładne wyjaśnienie, dlaczego konkretne informacje posiadają określoną wartość gospodarczą i w czym się ona wyraża.

Spółka nie wykazała natomiast w uzasadnieniu decyzji, że każda uchwała, każdy protokół i wszystkie zaproszenia będące w jej dyspozycji, zawierają wyłącznie dane stanowiące „tajemnicę przedsiębiorstwa” w przedstawionym wyżej rozumieniu. W szczególności nie podała, że każdy z ww. dokumentów w całości jest poświęcony informacjom np. o charakterze organizacyjnym przedsiębiorstwa lub posiadającym wartość gospodarczą. Wśród tych dokumentów niewątpliwie mogą być takie, których treść w całości lub w części nie ma znaczenia gospodarczego dla funkcjonowania spółki na rynku. W uzasadnieniu decyzji Spółka ograniczyła się jednak do ogólnikowych sformułowań, że te dokumenty „odnoszą się do informacji o charakterze strategicznym dla działalności prowadzonej przez Spółkę, tj. planów rozwoju, planowanych inwestycji, strategii i taktyki działania na rynku, czy nawet dyskusji toczących się w trakcie posiedzeń organów Spółki”. Trudno ponadto uwzględnić stanowisko Spółki, że tajemnica przedsiębiorcy rozciąga się również na porządek obrad zawarty w zaproszeniach posiedzenia organów Spółki, nawet przy przyjęciu, że mogą dotyczyć planowanych działań Spółki, skoro sama Spółka stwierdziła, że zaproszenia nie zawierają żadnych ustaleń czy wiążących decyzji, ale obejmują zestawienie spraw umieszczonych w porządku obrad. Ograniczenie dostępności

informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy ma charakter wyjątku od zasady i nie może być wykładane rozszerzająco. Przesłanki przemawiające za nieudzieleniem informacji publicznej ze wskazanej przyczyny muszą być wyjaśnione wyczerpująco i precyzyjnie, co obejmuje wskazanie konkretnej podstawy i zakresu utajnienia danej informacji.

Nie jest możliwy do przyjęcia pogląd Spółki, że „informacja staje się ”tajemnicą,, kiedy przedsiębiorca przejawia wolę zachowania jej jako niepoznawalnej dla osób trzecich”, a zatem, że to wyłącznie wola przedsiębiorcy decyduje o utajnieniu określonej informacji publicznej. Tajemnica przedsiębiorcy musi być oceniana w sposób obiektywny, oderwany od woli danego przedsiębiorcy. Nie wystarczy, aby żądana informacja dotyczyła przedsiębiorcy, tj. aby odnosiła się do prowadzonej działalności gospodarczej i aby z woli przedsiębiorcy była objęta tajemnicą, gdyż w takim przypadku tajemnicą przedsiębiorcy objęte byłoby wszystko, co przedsiębiorca arbitralnie uzna za taką. Nie ma zatem znaczenia, że w § 13 ust. 9 regulaminu rady nadzorczej Spółki przewidziano, że protokoły z posiedzeń rady nadzorczej mają charakter poufny, a w Spółce przyjęto ponadto praktykę, że protokoły zgromadzenia wspólników również są udostępniane jedynie członkom zarządu, zgromadzeniu wspólników oraz członkom rady nadzorczej Spółki. Spółka nie wykazała nie tylko tego, jakie konkretne okoliczności determinują konieczność wyłączenia dostępu do wszystkich wnioskowanych informacji publicznych, ale również dlaczego anonimizacja danych wrażliwych znajdujących się w żądanych dokumentach byłaby niewystarczająca z punktu widzenia ochrony ewentualnej tajemnicy przedsiębiorcy. Konieczność anonimizacji nie może być utożsamiana z odmową udzielenia informacji publicznej z uwagi na ochronę danych osobowych lub innych tajemnic ustawowo chronionych. Przewidziane w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. ograniczenie prawa do informacji publicznej nie oznacza bezwzględnego zakazu udostępnienia informacji zawierających tzw. dane wrażliwe. Nawet gdy dokumenty zawierają takie właśnie dane, mogą one zostać udostępnione w kopii, z której usuwa się takie elementy.

Spółka wywiodła ponadto, że część żądanych informacji jest znana skarżącemu, który w ww. okresie był prezesem zarządu Spółki i nadużywał prawa do informacji, gdyż wniosek nie ma na celu uzyskania informacji służącej dobru powszechnemu, lecz dotyczy indywidualnego interesu skarżącego i uzyskaniu informacji na potrzeby toczącego się postępowania przygotowawczego w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia przez niego obowiązków służbowych. W żaden sposób Spółka nie uzasad-

niła jednak, jak wnioskowane informacje, w tym za okres, gdy skarżący nie był prezesem zarządu Spółki, miałyby zostać wykorzystane w tym - bliżej nieokreślonym w decyzji - postępowaniu. Lakoniczne stwierdzenie o wykorzystaniu wnioskowanych informacji publicznych w innym postępowaniu nie jest wystarczająca do odmowy ich udostępnienia. Spółka nie podniosła konkretnych argumentów uzasadniających odmowę udostępnienia uchwał żądanych w punkcie 4 wniosku, to jest w przedmiocie ustalania wynagrodzenia członków zarządu i rady nadzorczej Spółki.

W dniu 17 stycznia 2024 r. skargę kasacyjną na powyższy wyrok wywiodło (...) Sp. z o.o. (...), zaskarżając go w całości i wnosząc o uchYLENIE zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucano naruszenie:

1. art. 145 § 1 pkt 1 lit. a p.p.s.a. w zw. art. 5 ust. 2 u.d.i.p. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że na gruncie rozpoznawanej sprawy prawo do informacji publicznej w zakresie kopii protokołów posiedzeń Rady Nadzorczej Spółki w latach 2021-2022, kopii protokołów posiedzeń Zgromadzenia Wspólników Spółki w latach 2021-2022 oraz kopii zaproszeń członków wskazanych organów na posiedzenia tych organów w latach 2021-2022, nie podlega ograniczeniu ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy;
2. art. 145 § 1 pkt 1 lit. a p.p.s.a. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że informacje, których udostępnienia domagał się skarżący we wniosku o udostępnienie informacji publicznej z dnia 14 lipca 2022 r. nie stanowią informacji publicznej przetworzonej;
3. art. 133 § 1 w zw. z art. 106 § 5 p.p.s.a. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. pisma R.J. z dnia 31 maja 2023 r. stanowiącego odpowiedź na wezwanie Spółki z dnia 24 maja 2023 r. do wykazania, iż uzyskanie informacji, o której mowa we wniosku z dnia 14 lipca 2022 r. o udostępnienie informacji publicznej, jest szczególnie istotne dla interesu publicznego oraz nierozpoznanie w tym zakresie istoty sprawy poprzez niedokonanie oceny, czy R.J. wykazał, że informacji, których udostępnienia żąda są szczególnie istotne dla interesu publicznego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną skarżący wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego

według norm prawem przepisanych.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania, której przesłanki określone w § 2 art. 183 p.p.s.a. w rozpoznawanej sprawie nie występują.

Związanie Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawami skargi kasacyjnej wymaga prawidłowego ich określenia w samej skardze. Należy zatem wskazać konkretne przepisy prawa, którym - zdaniem skarżącego - uchybił sąd i zamieścić uzasadnienie podstawy kasacyjnej, czyli uzasadnić uchybienia zarzucane sądowi. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych polega na wykazaniu przez autora skargi kasacyjnej, że stawiane przez niego zarzuty mają usprawiedliwioną podstawę i zasługują na uwzględnienie. Uzasadniając zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię wykazać należy, że sąd mylnie zrozumiał stosowany przepis prawa, natomiast uzasadniając zarzut niewłaściwego zastosowania przepisu prawa materialnego wykazać należy, iż sąd stosując przepis popełnił błąd w subsumcji czyli, że niewłaściwie uznał, iż stan faktyczny przyjęty w sprawie odpowiada stanowi faktycznemu zawartemu w hipotezie normy prawnej zawartej w przepisie prawa. W obu tych przypadkach autor skargi kasacyjnej wykazać musi ponadto w uzasadnieniu, jak w jego ocenie powinien być rozumiany stosowany przepis prawa, czyli jaka powinna być jego prawidłowa wykładnia bądź jak powinien być stosowany konkretny przepis prawa ze względu na stan faktyczny sprawy, a w przypadku zarzutu niezastosowania przepisu - dlaczego powinien być zastosowany. Uzasadniając zaś naruszenie przepisów postępowania wykazać należy, że uchybienie im mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarga kasacyjna nieodpowiadająca powyższym wymaganiom uniemożliwia sądowi ocenę jej zasadności.

W rozpoznawanej sprawie zarzuty skargi kasacyjnej obejmują zarówno naruszenie przepisów postępowania, jak i przepisów prawa materialnego, aczkolwiek nie określają formy naruszeń.

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegały zarzuty naruszenia przepisów postępowania, ponieważ dopiero po przesądzeniu, że stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób prawidłowy, możliwe jest badanie zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Zarzut obraży art. 133 § 1 w zw. z art. 106 § 5 p.p.s.a. w zw. z art.

233 § 1 k.p.c. jest niezasadny. Wskazać bowiem należy, że dla spełnienia wymogu z art. 174 pkt 2 p.p.s.a. nie wystarczy przytoczenie w petitum skargi kasacyjnej formuły o naruszeniu przepisów postępowania mającym wpływ na wynik sprawy, lecz konieczne jest wykazanie, który przepis postępowania został naruszony, w jaki sposób oraz wpływu zarzucanego naruszenia na wynik sprawy. O skuteczności zarzutów, postawionych w oparciu o podstawę kasacyjną, określoną w art. 174 pkt 2 p.p.s.a., nie decyduje bowiem każde stwierdzone uchybienie przepisom postępowania, lecz tylko takie, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Należy przez to rozumieć wykazanie istnienia związku przyczynowego pomiędzy uchybieniem procesowym, stanowiącym przedmiot zarzutu skargi kasacyjnej, a wydanym orzeczeniem sądu administracyjnego, który to związek przyczynowy mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wnoszący skargę kasacyjną jest więc obowiązany uzasadnić, że następstwa zarzucanych uchybień były na tyle istotne, iż miały wpływ na treść kwestionowanego orzeczenia, ponieważ gdyby do tych uchybień nie doszło, wyrok sądu administracyjnego mógłby być inny.

Jak wynika z powyższego, prawidłowe sformułowanie podstaw kasacyjnych i ich należyte uzasadnienie ma doniosłe znaczenie dla wyniku sprawy. Z tego względu ustanowiono obowiązek sporządzania skargi kasacyjnej przez osoby mające odpowiednie przygotowanie zawodowe.

Wadliwość wniesionej w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej powoduje, że uchyla się ona spod kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego. Skarżący kasacyjnie bowiem ani w petitum skargi, ani w jej uzasadnieniu w żaden sposób nie wykazał jaki wpływ naruszenie ww. przepisów postępowania miało na treść rozstrzygnięcia, co jest o tyle ważne, że WSA w Olsztynie nie zakwestionował tego, że wnioskodawca nie legitymuje się „szczególnym interesem społecznym”, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Sąd pierwszej instancji uznał za błędne przejęte przez organ założenie, że dane, których zażądał wnioskodawca stanowią informację przetworzoną.

Zarzut obraży art. 5 ust. 2 u.d.i.p, poprzez uznanie, że kopie protokołów posiedzeń Rady Nadzorczej Spółki w latach 2021-2022, kopie protokołów posiedzeń Zgromadzenia Wspólników Spółki w latach 2021-2022 oraz kopie zaproszeń członków wskazanych organów na posiedzenia tych organów w latach 2021-2022, nie podlega ograniczeniu ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy jest niezasadny. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, WSA w Olsztynie nie uznał, że żądane dane

nie podlegają tajemnicy przedsiębiorcy. Sąd pierwszej instancji wskazał na po pierwsze, że: „Spółka nie wykazała natomiast w uzasadnieniu decyzji, że każda uchwała, każdy protokół i wszystkie zaproszenia będące w dyspozycji Spółki, zawierają wyłącznie dane stanowiące „tajemnicę przedsiębiorstwa,„ w przedstawionym wyżej rozumieniu. W szczególności nie podała, że każdy z ww. dokumentów w całości jest poświęcony informacjom np. o charakterze organizacyjnym przedsiębiorstwa lub posiadającym wartość gospodarczą. Wśród tych dokumentów niewątpliwie mogą być takie, których treść w całości lub w części nie ma znaczenia gospodarczego dla funkcjonowania spółki na rynku” (s. 12 uzasadnienia), a nadto „Spółka nie wykazała nie tylko tego, jakie konkretne okoliczności determinują konieczność wyłączenia dostępu do wszystkich wnioskowanych informacji publicznych, ale również dlaczego anonimizacja danych wrażliwych znajdujących się w żądanych dokumentach byłaby niewystarczająca z punktu widzenia ochrony ewentualnej tajemnicy przedsiębiorcy. Konieczność anonimizacji nie może być utożsamiana z odmową udzielenia informacji publicznej z uwagi na ochronę danych osobowych lub innych tajemnic ustawowo chronionych. Przewidziane w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. ograniczenie prawa do informacji publicznej nie oznacza bezwzględnego zakazu udostępnienia informacji zawierających tzw. dane wrażliwe. Nawet gdy dokumenty zawierają takie właśnie dane, mogą one zostać udostępnione w kopii, z której usuwa się takie elementy” (s. 13 uzasadnienia). W orzeczeniu wskazano zatem, że w zaskarżonej decyzji odniesiono się do wszystkich żądanych dokumentów w sposób zbiorczy - nie wykazując, jakie konkretne dane zawierające tajemnicę przedsiębiorstwa zawiera. W istocie nie udawadniający wykazano, że spełniona została materialna przesłanka tajemnicy przedsiębiorcy.

Po drugie, WSA w Olsztynie uznał, że „nie jest możliwy do przyjęcia pogląd spółki, że „informacja staje się „tajemnicą”, kiedy przedsiębiorca przejawia wolę zachowania jej jako niepoznawalnej dla osób trzecich, a zatem, że to wyłącznie wola przedsiębiorcy decyduje o utajnieniu określonej informacji publicznej. Tajemnica przedsiębiorcy musi być oceniana w sposób obiektywny, oderwany od woli danego przedsiębiorcy. Nie wystarczy, aby żądana informacja dotyczyła przedsiębiorcy, tj. aby odnosiła się do prowadzonej działalności gospodarczej i aby z woli przedsiębiorcy była objęta tajemnicą, gdyż w takim przypadku tajemnicą przedsiębiorcy objęte byłoby wszystko, co przedsiębiorca arbitralnie uzna za taką tajemnicę,„ (s. 12 uzasadnienia). Sam fakt wyrażania woli zachowania tajemnicy nie

jest zatem wystarczającym, aby uznać, że w sprawie można uznać, iż wystąpiła tajemnica przedsiębiorcy. Bez spełnienia przesłanki materialnej, tj. wartości określonych danych dla interesów samego przedsiębiorcy - nie można uznać, że zaistniał warunek dla objęcia żądanych informacji ochroną z art. 5 ust. 2 u.d.i.p. Sama przesłanka formalna, tj. wola nieujawnienia danych nie jest wystraszającą to przyjęcia, że określone informacje są objęte klauzulą tajemnicy przedsiębiorcy. W tym bowiem zakresie obie przesłanki tego rodzaju tajemnicy, a więc formalna i materialna muszą być spełnione łącznie.

Należy nadto przypomnieć, że tajemnica przedsiębiorcy jest uchylona, jeśli dane zostały już ujawnione. Tymczasem, jak przyznał sam skarżący kasacyjnie w odpowiedzi na skargę, wnioskodawca od 10 maja 2017 r. do 5 stycznia 2022 r. pełnił funkcję Prezesa Zarządu Spółki, a więc znaczna część żądanych przez niego informacji jest mu znana (k. 9 akt sądowoadministracyjnych).

Nie można również uznać za zasadny zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że informacje, których udostępnienia domagał się wnioskodawca nie stanowią informacji publicznej przetworzonej.

Na wstępie należy przypomnieć stanowisko zawarte w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt I OSK 1056/18, w którym podkreślono, że informacja przetworzona:

- „jest wynikiem ponadstandardowego nakładu pracy podmiotu zobowiązanego wymagającej użycia dodatkowych sił i środków oraz zaangażowania intelektualnego w stosunku do posiadanych przez niego danych i wyodrębniana w związku z żądaniem wnioskodawcy oraz na podstawie kryteriów przez niego wskazanych; jest to zatem informacja przygotowywana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów (por. wyroki NSA z: 5 kwietnia 2013 r., I OSK 89/13, 17 października 2006 r., I OSK 1347/05) na podstawie pierwotnego zasobu danych (por. wyroki NSA z: 12 grudnia 2012 r., I OSK 2149/12, 5 kwietnia 2013 r., I OSK 89/13, 3 października 2014 r., I OSK 747/14);

- jest wynikiem działań wykraczających poza zakres działań mieszczących się w ramach podstawowych kompetencji organu - „przy rozstrzyganiu tego typu spraw należy mieć na uwadze, iż ograniczenie wprowadzone przepisem art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej w zakresie udzielania informacji publicznej przetworzonej ma zapobiegać sytuacjom, w których działania organu skupiać się będą nie na funkcjonowaniu

w ramach przypisanych kompetencji, lecz na czynnościach związanych z udzielaniem informacji publicznej (wyroki NSA z 5 września 2013 r. I OSK 953/13, I OSK 866/13, I OSK 865/13); a "proces powstawania informacji (przetworzonej) skupia podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej na jej wytworzeniu dla wnioskodawcy, odrywając go od przypisanych mu kompetencji i zadań, toteż ustawodawca zdecydował, że proces wytworzenia nowej informacji w oparciu o posiadane dokumenty obwarowany będzie koniecznością wykazania, że jej udostępnienie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego,, (por. wyrok NSA z 9 października 2010 r., I OSK 1737/12);

- może być jakościowo nową informacją, nieistniejącą dotychczas w przyjętej ostatecznie treści i postaci, chociaż jej źródłem są materiały znajdujące się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego (por. wyroki NSA z: 28 kwietnia 2016 r., I OSK 2658/14, 5 stycznia 2016 r., I OSK 33/15)".

Poglądy zawarte w powyższych orzeczeniach Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznający niniejszą sprawę uznaje za własne. Tak więc informacja publiczna przetworzona może być wynikiem ponadstandardowego nakładu pracy podmiotu zobowiązanego wymagającego, użycia dodatkowych sił i środków oraz zaangażowania intelektualnego w stosunku do posiadanych przez niego danych i wyodrębniania w związku z żądaniem wnioskodawcy oraz na podstawie kryteriów przez niego wskazanych. Uznać zatem należy, że WSA w Olsztynie słusznie uznał, że w decyzji z dnia 19 czerwca 2023 r. skarżący kasacyjnie nie wykazał, że dane, które zażądał wnioskodawca stanowią informację publiczną przetworzoną. Po pierwsze, z materiałów znajdujących się w sprawie nie wynika, aby Spółka miała utrudniony dostęp do żądanych dokumentów, a zatem ich zebranie nie stanowiło szczególnego obciążenia dla skarżącego kasacyjnie. Dokumenty te bowiem nie są jeszcze zarchiwizowane, dotyczą niedawnej działalności Spółki. Każdy z nich stanowi również odrębną, łatwą do odnalezienia całość. Nie ma więc konieczności dokonywania ich szczególnej segregacji, czy też wyciągu. Czynnością, którą powinna dokonać jest odnalezienie tych dokumentów, zrobienie ich kopii i ewentualną ich anonimizację.

Nie jest przekonującym argument, że informacja stanowi nadmierne obciążenie dla Spółki, ponieważ ta zatrudnia tylko jednego pracownika. W tym zakresie, gdyby przyjąć argument skargi kasacyjnej - to w zasadzie każda informacja w podmiotach, w których jest niewielu pracowników byłaby informacją przetworzoną. Co w oczywisty sposób ograniczałoby, wbrew intencji ustawodawcy, dostęp do informacji publicznej w małych

podmiotach. W sytuacji, gdy podmiot ze względu na niewielką liczbę pracowników nie jest w stanie od razu udostępnić informacji publicznej, może - na podstawie art. 13 ust. 2 u.d.i.p. przedłużając termin do udzielenia informacji lub jeśli z udzieleniem informacji wiąże się konieczność poniesienia dodatkowych kosztów w postaci zatrudnienia dodatkowej osoby albo zapłacenia dodatkowego wynagrodzenia pracownikom - zastosować tryb z art. 15 u.d.i.p. regulujący zasady obciążenia wnioskodawcy kosztami udzielenia informacji.

Mając na uwadze powyższe wywody, Naczelny Sąd Administracyjny, w oparciu o art. 184 p.p.s.a. oddalił skargę kasacyjną.

O kosztach postępowania, Naczelny Sąd Administracyjny orzekł jak w pkt 2 wyroku, na podstawie art. 204 pkt 2 i art. 209 oraz art. 205 § 2 p.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935). Koszty te wynoszą 240 zł i obejmują wynagrodzenie dla pełnomocnika skarżącego za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 179 p.p.s.a. (uchwała siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2012 r., sygn. akt II FPS 4/12).

3.**Nadużycie publicznego prawa podmiotowego przez złożenie wniosku o dostęp do informacji publicznej. Pojęcie informacji publicznej**

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu
z dnia 17 kwietnia 2025 r.

II SA/Po 129/25

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie:

Sędzia WSA Jakub Zieliński (spr.)

Sędzia WSA Tomasz Świstak

Sędzia WSA Edyta Podrazik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2025 r. sprawy ze skargi R. C. na decyzję W. sp. z o.o. z siedzibą w S. z dnia 9 grudnia 2024 r. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

I. uchyla zaskarżoną decyzję,

II. zasądza od W. sp. z o.o. z siedzibą w S. na rzecz skarżącego kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Uzasadnienie

Pismem z 4 października 2024 r. R. C. zwrócił się do Prezesa Zarządu (...) Przedsiębiorstwa Komunalnego Spółka z o.o. w S. o udostępnienie (za okres od 4 lipca 2024 r. do dnia otrzymania niniejszego pisma) następujących informacji, obejmujących działalność (...) PK spółka z o.o. w S.:

1. Wyniku finansowego spółki, obejmującego poszczególne działy jej funkcjonowania (od 1 stycznia 2024 r. do dnia otrzymania niniejszego pisma).
2. Określenie liczby pracowników, wedle poszczególnych działów, tak jak w corocznym sprawozdaniu zarządu z działalność spółki.
3. Jakie osoby poza zarządem spółki pełnią funkcje kierownicze i na jakich stanowiskach?
4. Podanie daty złożenia wniosku do Krajowego Rejestru Sądowego o dokonanie wpisu Członka Rady Nadzorczej del. do Zarządu Spółki, w osobie pani M. G., jak również wskazanie czy za pełnioną funkcję wypłacone zostało wynagrodzenie, jeśli tak, na jakiej podstawie, w jakiej wysokości i za jaki okres ?

5. Czy spółka korzysta z obsługi prawnej? Jeśli tak wskazanie kto ją zapewnia, w jakim zakresie, jakie są jej miesięczne koszty, z wyłączeniem postępowań sądowych, wnosząc również o przesłanie kserokopii umowy.
6. Jaki bank bądź banki zapewniają obsługę rachunków spółki? Zwracam się o przesłanie kserokopii umów.
7. Jakie są środki finansowe zgromadzone przez spółkę na jej rachunkach? Jeśli środki gromadzone są na lokatach, wskazanie ile lokat zostało założonych i na jakie kwoty, jak również okres na jaki lokaty zostały zawarte.
8. Czy spółka dokonała jakichkolwiek wypowiedzeń umów najmu pomieszczeń stanowiących własność spółki?
9. Kopii uchwał rady nadzorczej, zgromadzenia wspólników, zarządu (w tym również zarządzeń) oraz protokołów z posiedzeń przywołanych organów.
10. W przypadku zwołania posiedzenia rady nadzorczej poza siedzibą spółki wskazanie czy poszczególni członkowie rady nadzorczej wyrazili zgodę na odbycie posiedzenia w innym miejscu niż siedziba spółki,
11. Jakie jest wykształcenie, doświadczenie zawodowe prezesa zarządu spółki (...) PK, a także wskazanie czy zasiadał kiedykolwiek w organach spółki komunalnej bądź pełnił funkcję członka zarządu spółki kapitałowej?
12. Jaka jest wysokość miesięcznego wynagrodzenia prezesa zarządu (...) PK spółka z o.o. (przesłanie kserokopii umowy o wykonywanie czynności zarządzania spółką przez prezesa zarządu).
13. Na jakim etapie jest realizacja inwestycji modernizacja Miejskiej Oczyszczalni Ścieków w S., czy podjęta została decyzja dotycząca wspólnej realizacji inwestycji modernizacja Miejskiej Oczyszczalni w S. przez gminę S. oraz (...) PK spółka z o.o.?
14. Czy w związku z wypowiedzeniem umowy na zarządzanie mieszkaniowym zasobem komunalnym gminy S. przez (...) PK spółka z o.o., spółka nadal świadczy usługę zarządzania, jeśli tak zwracam się o wskazanie na jakiej podstawie oraz przesłanie kserokopii umowy.
15. Czy w związku z likwidacją stanowiska pracy referent do spraw rozliczeń gminnego zasobu mieszkaniowego, stanowisko pozostaje nieobsadzone, czy też powołana została osoba do wykonywania czynności związanych ze zlikwidowanym stanowiskiem, jeśli została powołana proszę o podanie dokładnej daty.
16. Czy spółka przewiduje w roku bieżącym lub przyszłym zmienić taryfy obejmujące stawki na dostawę wody oraz odprowadzanie ścieków, jeśli

- tak w jakim kierunku podwyższenia czy obniżenia stawek ?
17. Czy spółka zaprzestała używania dotychczasowego logo spółki, jeśli tak dlaczego ?
 18. Czy spółka posiada aktywną stronę internetową, na której ogłaszane są informacje dotyczące spółki, czy obsługuje ją samodzielnie, czy zleca to podmiotowi zewnętrznemu, jeśli tak jakiemu
 19. W jaki sposób wyłania się podmioty wykonujące usługi na rzecz (...) PK spółka z o.o., zapytania ofertowe, z wolnej ręki?

Wnioskodawca wniósł o nadesłanie odpowiedzi wraz z wymaganymi dokumentami na wskazany adres.

Pismem z 22 października 2024 r. Prezes Zarządu (...) Przedsiębiorstwa Komunalnego Spółka z o.o. w S. (dalej: „Zobowiązany” lub „Spółka”) poinformował R. C. (dalej: „Skarżący”, lub „Wnioskodawca”), że z uwagi na wielowątkowość żądanej informacji publicznej, odpowiedź na wniosek zostanie udzielona w terminie 2 miesiące od daty wpływu wniosku tj. do dnia 9 grudnia 2024 r.

Następnie, decyzją z 9 grudnia 2024 r. Prezes Zarządu (...) Przedsiębiorstwa Komunalnego Spółka z o.o. w S. odmówił udostępnienia informacji publicznej w całości.

W uzasadnieniu decyzji Zobowiązany zauważył, iż ustawa o dostępie do informacji publicznej ma zapewniać transparentność działań władzy publicznej, umożliwiać społeczną jej kontrolę, budować społeczeństwo obywatelskie i rozwijać demokrację uczestniczącą, w której obywatele mają wpływ na podejmowanie dotyczących ich decyzji. Dlatego żądana informacja, aby uzyskać walor informacji publicznej, musi dotyczyć zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn.: Dz. U. z 2022 r. poz. 902 - dalej jako „u.d.i.p.”) „sprawy publicznej”. Przedmiotem takiej informacji jest problem lub kwestie, które mają znaczenie dla większej liczby osób czy grup obywateli lub też są ważne z punktu widzenia poprawności funkcjonowania organów państwa. Natomiast wnioski o udostępnienie informacji publicznej składane przez podmioty, których interesów dotyczą, nie są wnioskami o udzielenie informacji publicznej, nie odnoszą się bowiem do „sprawy publicznej.” Ustawa o dostępie do informacji publicznej nie może być podstawą do otrzymania informacji we własnej sprawie. Celem ww. ustawy nie jest zaspokajanie indywidualnych (prywatnych) potrzeb w postaci uzyskiwania informacji dotyczących wprawdzie kwestii publicznych, lecz przeznaczonych dla celów handlowych, edukacyjnych, zawodowych czy też na potrzeby toczących się

postępowań sądowych. Wskazano, że orzecznictwo sądów administracyjnych wypracowało także koncepcję nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej. Poprzez pojęcie „nadużycie prawa dostępu do informacji publicznej”, rozumie się próbę korzystania z instytucji dostępu do informacji publicznej dla celów innych aniżeli troska o dobro publiczne, jakim jest prawo do przejrzystego państwa, jego struktur, przestrzeganie prawa przez podmioty życia publicznego, jawność administracji i innych organów itp.

Spółka zauważyła, że Wnioskodawca od 2012 do 2024 r. piastował stanowisko Prezesa Zarządu Spółki. Od czasu złożenia przez Wnioskodawcę rezygnacji z ww. stanowiska, pozostaje on w konflikcie z obecnym Zarządem Spółki, kwestionując prawidłowość działań aktualnych organów Spółki. W ostatnich dniach pełnienia obowiązków Prezesa Zarządu Spółki, Wnioskodawca podjął działania budzące wątpliwości z perspektywy gospodarowania środkami publicznymi. Nadto Spółka oraz Wnioskodawca pozostają w sporze w zakresie wypłaty wynagrodzenia z tytułu klauzuli poufności, co może stanowić podstawę do wszczęcia postępowania cywilnego przed sądem powszechnym i wywołać w przyszłości dalsze reperkusje w relacjach Wnioskodawca - Spółka. Spółka stoi na stanowisku, iż wniosek z dnia 4 października 2024 r. złożony został w celu uzyskania informacji co do sporów prowadzonych z inicjatywy Wnioskodawcy przeciwko Spółce, nie zaś w celu realizacji zadań publicznych. Stąd też stwierdzić należy, że żądania informacja publiczna ma na celu pozyskanie dodatkowych informacji, które nie stanowią informacji publicznej, a jednocześnie nie odpowiadają celowi, jak i funkcji, jakie wynikają z u.d.i.p. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożony przez Wnioskodawcę dotyczy jego prywatnych interesów, a nadto Wnioskodawca jest zainteresowany wynikiem podjętych przez niego czynności jako osoba piastująca stanowisko prezesa zarządu spółki w tym m.in., w zakresie wynajęcia obiektu budowlanego na okres 12 lat mimo obowiązującego orzeczenia powiatowego inspektora nadzoru budowlanego o wstrzymaniu prac do czasu zalegalizowania obiektu lub jego rozbioru, należy uznać, iż nie odnosi się on bowiem do „sprawy publicznej”.

R. C. wniósł skargę na powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu zarzucając naruszenie:

1. art. 61 ust. 3 Konstytucji RP poprzez ograniczenie prawa do informacji publicznej powołując się na przesłanki pozaustawowe;
2. art. 19 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych w zakresie w jakim przepis ten stanowi o prawie do swobodnego

wyrażania opinii obejmującego swobodę poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania wszelkich informacji i poglądów, bez względu na granice państwowe, ustnie, pismem lub drukiem, w postaci dzieła sztuki bądź w jakikolwiek inny sposób według własnego wyboru, poprzez jego niezastosowanie i nieudostępnienie na wniosek informacji podlegającej udostępnieniu, co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego ograniczenia prawa człowieka do informacji;

3. art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zakresie w jakim przepis ten obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych;
4. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (u.d.i.p.) w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o powszechnym dostępie do informacji publicznej przez każdego obywatela, uwzględniając wyjątkowy charakter wyłączeń tego prawa;
5. art. 13. ust. 1 u.d.i.p. poprzez naruszenie ustawowego terminu na udostępnienie takiej informacji.

W uzasadnieniu skargi Skarżący podniósł, iż w jego ocenie Zobowiązany dopuścił się bezczynności - nie zaszły żadne obiektywne przesłanki, które uzasadniałyby wydłużenie terminu do dnia 9 grudnia 2024 r. Wnioskodawca zauważył nadto, że Spółka a priori odmówiła skarżącemu prawa dostępu do informacji, błędnie uznając, że udostępnienie przedmiotowej informacji spowodowałoby nadużycie prawa, nie odnosząc się w ogóle do poszczególnych pytań wniosku, nie wykazując również jaki jest związek pomiędzy przekazanymi pytaniami, a ewentualnym nadużyciem prawa do informacji publicznej. Wniosek z dnia 4 października 2024 r. o dostęp do informacji publicznej w żaden sposób nie jest związany z interesem Skarżącego, zresztą taki związek nie został przez Spółkę wykazany. Skarżący nie ma wiedzy co do rzekomego konfliktu z obecnym zarządem Spółki, z inicjatywy Skarżącego nie jest prowadzone przeciwko Spółce żadne postępowanie sądowe czy administracyjne.

Zauważono, że Spółka jest spółką komunalną, realizującą zadania użyteczne dla społeczności gminy S., ma charakter monopolisty na lokalnym rynku usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, świadczy również usługi zarządzania nieruchomości, odbioru i zagospodarowania odpadów komunalnych. Sposób realizacji przedmiotowych zadań ma kluczowe znaczenie dla każdego mieszkańca gminy. Analiza treści decyzji Spółki z dnia 9 grudnia 2024 r. prowadzi do wniosku, że celowo poczyniono założenie o odmowie dostępu do informacji publicznej i

na tę okoliczność powołano orzecznictwo, a przytaczane przykłady relacji skarżącego ze Spółką, nie tylko nie są powiązane z przesłanymi pytaniami, ale są również niezgodne z prawdą. Skarżący zaznaczył, że wypracowane przez orzecznictwo i doktrynę stanowisko co do nadużycia prawa nie jest kryterium ustawowym, jest tylko i wyłącznie następstwem działań, które nie służą realizacji celu ustawowego, to jednak nie oznacza, że podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej, bez przeprowadzenia stosownego postępowania dowodowego uczyni z tego wygodne narzędzie do odmowy udzielenia informacji publicznej. Jeżeli nawet Spółka ocenia, iż określone pytania stanowią nadużycie prawa do informacji, z czym nie zgadza się Skarżący, nie może czynić tego w kontekście wybranych przez siebie pytań, pozostawiając inne bez odpowiedzi, tym samym wykazania związku pomiędzy ich treścią, a odmową udzielenia informacji publicznej.

Odpowiadając na skargę Spółka wniosła o jej oddalenie podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

W piśmie z dnia 8 kwietnia 2025 r. Wnioskodawca podtrzymał zarzuty i argumenty przytoczone w skardze.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

Przedmiotem kontroli sądowoadministracyjnej w rozpoznawanej sprawie jest decyzja (...) Przedsiębiorstwa Komunalnego Spółka z o.o. w S., którą odmówiono udostępnienia R. C. informacji publicznej określonej we wniosku z dnia 4 października 2024 r.

Analiza treści zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz jego uzasadnienia prowadzi po pierwsze do wniosku, iż brzmienie tego rozstrzygnięcia stoi w sprzeczności z argumentacją przywołaną na jego uzasadnienie. Spółka odmówiła „udostępnienia informacji publicznej w całości”, wskazując w uzasadnieniu, że żądane informacje z uwagi, iż dotyczą prywatnych interesów Wnioskodawcy nie stanowią informacji publicznej, nie odnoszą się do „sprawy publicznej”. Zobowiązany odmawia zatem udostępniania informacji publicznej twierdząc jednocześnie, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej. Co istotne takie stanowisko odnosi do całego wniosku Strony, a nie tylko do części informacji wskazanych w 19 punktach tego wniosku.

Trzeba zauważyć, iż decyzję administracyjną, zgodnie z art. 16 ust. 1 oraz 17 u.d.i.p. adresat wniosku może wydać, gdy odmawia udostępnienia

informacji publicznej z powołaniem się np. na ochronę danych osobowych, prawo do prywatności i określone tajemnice prawnie chronione lub umarza postępowanie w przypadkach przewidzianych w art. 14 ust. 2 u.d.i.p. Decyzja administracyjna może być wydana jedynie wówczas, gdy w grę wchodzi zastosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Natomiast, jeżeli żądane wiadomości, w ocenie adresata wniosku, nie stanowią informacji publicznej lub nie podlegają udostępnieniu w trybie przedmiotowej ustawy, to adresat powiadamia o tym wnioskodawcę w formie pisma, a nie decyzji administracyjnej (por. postanowienie NSA z 20 listopada 2020 r., o sygn. akt I OSK 2196/20 i powołane tam orzecznictwo – wszystkie powołane w uzasadnieniu orzeczenia dostępne są na orzeczenia.nsa.gov.pl). Skoro w ocenie Spółki żądane informacje nie stanowiły „informacji publicznej” to brak było podstaw do wydania decyzji o odmowie jej udostępnienia. Stosowne było powiadomienie o tym Wnioskodawcy w formie pisma.

W tym miejscu zauważyć należy, iż prawo dostępu do informacji publicznej wynika wprost z art. 61 ust. 1 Konstytucji RP i obejmuje prawo obywatela do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, a ponadto o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Zatem prawo do informacji publicznej to prawo do informacji o działalności podmiotów wskazanych w Konstytucji RP, tj. o takiej aktywności tych podmiotów, która ukierunkowana jest na wypełnianie określonych zadań publicznych i realizowanie określonych interesów i celów publicznych. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje również dostęp do dokumentów (art. 61 ust. 2 Konstytucji RP). Według art. 61 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenie prawa dostępu do informacji publicznej może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w odrębnych ustawach przesłanki dotyczące ochrony wolności i praw innych osób oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

Sprawą publiczną w rozumieniu art. 1 u.d.i.p. jest każda informacja o działalności publicznej, podmiotów wykonujących zadania publiczne. Z przepisu art. 6 ustawy wynika, że udostępnieniu podlega informacja publiczna w szczególności o podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o majątku, którym dysponują (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. f u.d.i.p.),

zasadach ich funkcjonowania, danych publicznych (art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p.), majątku publicznym (art. 6 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.). Podkreślenia wymaga, że przepis art. 6 u.d.i.p. nie ma charakteru zamkniętego, a wyliczenie stanów faktycznych w nim określonych jest jedynie przykładowe. Oznacza to, że niewymieniony w tym przepisie konkretny stan faktyczny, który w sposób jednoznaczny kwalifikuje się jako informacja o sprawie publicznej, jest informacją publiczną w rozumieniu tej ustawy.

Za informację publiczną należy uznać zatem każdą wiadomość wytworzoną przez szeroko rozumiane władze publiczne, a także inne podmioty sprawujące funkcje publiczne, w zakresie wykonywania przez nie zadań publicznych i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Charakter informacji publicznej mają również informacje niewytworzone przez wskazane podmioty lecz do nich się odnoszące. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów nie tylko bezpośrednio zredagowanych i wytworzonych przez wskazany podmiot. Przymiot taki posiada także treść dokumentów, których podmiot używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań. Bez znaczenia przy tym jest, w jaki sposób dokumenty znalazły się w posiadaniu adresata wniosku oraz to, czy znajdują się one w posiadaniu także innego podmiotu. Ważne jedynie jest aby dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych przez adresata wniosku i odnosiły się do niego bezpośrednio. Żądana informacja, aby uzyskała walor informacji publicznej musi dotyczyć „sprawy publicznej”. Przedmiotem takiej informacji jest problem lub kwestie, które mają znaczenie dla większej liczby osób, czy grup obywateli lub też są ważne z punktu widzenia poprawności funkcjonowania organów państwa.

Należy zauważyć, że granica pomiędzy sprawą „publiczną” a sprawą „prywatną” jest jedną z granic pomiędzy informacją publiczną a informacją niepubliczną. Granica ta nie jest ostra, stąd jej ustalenie w konkretnych sprawach może być problematyczne. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym na tle wykładni art. 61 ust. 1 Konstytucji i art. 1 ust. 1 u.d.i.p. wypracowano stanowiska ułatwiające kwalifikowanie określonej informacji jako publicznej, m.in. przyjęto, że nie ma znamion informacji publicznej informacja dotycząca bezpośrednio sfery *ad personam* i wiążąca się z ujawnieniem prywatnych danych określonej osoby. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się też, że co do zasady nie jest informacją publiczną żądanie obejmujące dokument wniosku złożonego w sprawie indywidualnej, stanowiący dokument prywatny, jak i inne pisma procesowe stron.

Kryterium rozróżnienia sprawy publicznej od niepublicznej, a tym samym informacji publicznej od innej informacji ma charakter obiektywny, a z przepisów zawierających normy wyznaczające przedmiot publicznego prawa podmiotowego nie wynika, aby kryterium tym było kryterium interesu wnioskodawcy w uzyskaniu informacji publicznej. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z 22 września 2022 r. o sygn. III OSK 5540/21 przeczyłoby to istocie prawa dostępu do informacji publicznej, które zarówno w piśmiennictwie prawniczym, jak i orzecznictwie sądowym kwalifikowane jest jako konstytucyjne publiczne prawo podmiotowe. W uzasadnieniu tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że publiczne prawo podmiotowe stanowi wyraz najsilniejszego ukształtowania pozycji prawnej jednostki wobec wspólnoty publicznoprawnej, gdyż wyposaża podmiot tego prawa w przysługujące wobec wspólnoty publicznoprawnej (państwa, wspólnot samorządowych) roszczenie, tj. instrument umożliwiający skuteczne żądanie ściśle określonego pozytywnego zachowania odpowiadającego interesowi prawnemu żądającego bądź skuteczne żądanie nieingerencji w określone, prawnie zagwarantowane sfery wolności, służące wobec objętego tą sytuacją prawną innego podmiotu publicznego prawa podmiotowego. Innymi słowy publiczne prawo podmiotowe to sytuacja prawna, w której oparty na normie prawnej interes określonej osoby (będący na tej podstawie interesem prawnym) jest zaopatrzony i tym samym wzmocniony przez wynikające również z normy prawnej prawa publicznego roszczenie o określone zachowanie wspólnoty publicznoprawnej reprezentowanej przez odpowiednie organy. Publiczne prawo podmiotowe zasadza się zatem na interesie prawnym. Każdy podmiot publicznego prawa podmiotowego jest tym samym podmiotem interesu prawnego. Podstawą normatywną prawa dostępu do informacji publicznej jest art. 61 ust. 1 Konstytucji, z którego treścią koresponduje art. 2 ust. 1 u.d.i.p., i które stanowią o „prawie do” uzyskiwania informacji publicznej. Skoro zatem nie ma wątpliwości, że wnioskodawca jest podmiotem publicznego prawa dostępu do informacji publicznej (bo mieści się w zakresie pojęcia „obywatel” - art. 61 ust. 2 Konstytucji i pojęcia „każdy” - art. 2 ust. 1 u.d.i.p.), to znaczy, że ma interes prawny wzmocniony roszczeniem o uzyskanie informacji publicznej. Każdy indywidualny interes subiektywny rozumiany jako relacja pomiędzy jakimś stanem obiektywnym, aktualnym lub przyszłym a oceną tego stanu z punktu widzenia korzyści, które on przynosi lub może przynieść jakiejś jednostce ulega obiektywizacji, gdy znajduje oparcie w normie prawnej.

Interes prawny ma charakter obiektywny właśnie z tego względu, że jest prawny. Interes prawny istnieje bowiem wówczas, „gdy zgłaszane żądanie oparte jest na konkretnej normie prawnej, a konieczność jego obiektywnego charakteru oznacza, że o istnieniu interesu prawnego nie decyduje przekonanie zainteresowanego, ale ocena ustawodawcy”.

Nieprawidłowe jest zatem stanowisko, zgodnie z którym jeśli celem wniosku jest realizacja subiektywnego indywidualnego interesu podmiotu, który go złożył, to wniosek ten nie dotyczy z tego właśnie powodu sprawy publicznej. Wniosek „każdego” o udostępnienie informacji publicznej jest wnioskiem podmiotu publicznego prawa podmiotowego do udostępnienia informacji publicznej, a zatem z istoty swojej skierowany jest na realizację tego prawa, a więc i będącego jego istotnym elementem interesu prawnego, który - jako właśnie interes prawny - jest obiektywnym interesem indywidualnym. Trzeba przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 2 ust. 2 u.d.i.p., od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego.

Zatem dla odkodowania treści pojęcia informacji publicznej, informacji o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. nie ma znaczenia ocena charakteru interesu w uzyskaniu informacji publicznej przez wnioskodawcę, który jest podmiotem publicznego prawa podmiotowego dostępu do informacji publicznej, ani cel i motywy, które towarzyszą wnioskodawcy przy zgłoszeniu żądania udostępnienia informacji publicznej.

Cel i motywy, które towarzyszą wnioskodawcy przy zgłoszeniu żądania udostępnienia informacji publicznej, mają charakter subiektywny i mogą natomiast mieć znaczenie przy ocenie sposobu czynienia użytku przez wnioskodawcę z przysługującego mu publicznego prawa podmiotowego dostępu do informacji publicznej. Trzeba jednak zauważyć, iż posługiwanie się kryteriami oceny czynienia użytku z publicznego prawa podmiotowego w wykładni ustawowych określeń składających się na przedmiot tego prawa, tj. pojęcia informacji publicznej, nie znajduje jakichkolwiek uzasadnionych podstaw (por. powoływany już wyrok NSA z 22 września 2022 r. o sygn. III OSK 5540/21).

Reasumując ten fragment rozważań stwierdzić należy, iż Sąd nie podziela stanowiska Spółki, iż w zależności od charakteru interesu w uzyskaniu informacji publicznej przez uprawnionego, żądane informacji mogą być traktowane jako należące do kategorii spraw publicznych lub nie.

Sądowi orzekającemu niniejszej sprawie nie umknął jednak fakt, iż Zobowiązany w uzasadnieniu swojej decyzji powołał się także na koncepcję

„nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej”, która odnosi się do sposobu czynienia użytku z publicznego prawa podmiotowego dostępu do informacji publicznej. Zgodnie z tą koncepcją, wypracowaną w doktrynie oraz orzecznictwie, nadużywanie przez podmiot uprawniony prawa do uzyskania dostępu do informacji publicznej może stanowić podstawę odmowy jej udostępnienia. Odmowa ta następuje wówczas w drodze decyzji administracyjnej na co zwrócił uwagę m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 18 października 2023 r. o sygn. III OSK 1848/22 (przywołanym zresztą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji).

Przez nadużycie publicznego prawa podmiotowego należy rozumieć takie korzystanie z tego prawa i używanie instrumentów służących jego realizacji, które nie ma na celu zrealizowania wartości, którym to prawo ma służyć, chociaż z powoływaniem się na nie. Chodzi o takie korzystanie z podmiotowego prawa dostępu do informacji publicznej, które służy realizacji celów trudnych do pogodzenia z założeniami całego systemu prawa, składającego się z leżących u jego fundamentów wartości i zasad aksjologicznych, takich jak np. godzące w sprawność i rzetelność funkcjonowania instytucji publicznych, ukierunkowane na nieposzanowanie przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka bądź pozyskiwanie, gromadzenie i udostępnianie innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym (por. wyroki NSA z 7 lipca 2023 r. o sygn. akt III OSK 939/22, z dnia 22 września 2022 r. o sygn. III OSK 5540/21).

Koncepcja nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej nie jest nazwana, a tym bardziej nie jest zdefiniowana w ustawie. Skoro prawo do informacji publicznej ma rangę konstytucyjną, a jego celem jest zapewnienie społecznej kontroli nad organami władzy publicznej, to wszelkie pozaustawowe przesłanki ograniczające to prawo mogą utrudnić lub wręcz uniemożliwić kontrolę społeczną nad funkcjonowaniem instytucji publicznych. Dlatego też ewentualne powołanie się na nadużycie prawa do informacji musi być zastrzeżone wyłącznie do przypadków skrajnych. Wymaga to rzetelnej oceny okoliczności faktycznych danej sprawy, w tym treści wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Zdaniem Sądu powyższej oceny zabrakło przed wydaniem zaskarżonej decyzji. W treści wniosku Skarżącego z 4 października 2024 r. trudno doszukać się nadużycia przysługującego mu prawa podmiotowego, a już w szczególności w zakresie wszystkich wskazanych w tym wniosku informacji, które dotyczą organizacji oraz zasad funkcjonowania i działalności

podmiotu określonego w art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. Z treści wniosku jak też decyzji nie wynika, aby zamiarem Skarżącego było swoiste nękanie podmiotu Zobowiązanego lub jego pracowników, albo uzyskanie danych objętych ochroną przewidzianą w odrębnych przepisach, w tym określonych w art. 5 u.d.i.p. Spółka nie wykazała nawet, aby formalnie istniał jakkolwiek spór prawny między tym podmiotem, a Skarżącym. Potencjalne zaistnienie sporu cywilnoprawnego nie stanowi bynajmniej podstawy do ograniczenia przysługującego Skarżącemu prawa podmiotowego wynikającego z art. 61 ust. 1 i 3 Konstytucji RP oraz art. 2 ust. 1 u.d.i.p.

W tej sytuacji zaskarżona decyzja, jako wydana z naruszeniem wskazanych wyżej norm konstytucyjnych (art. 61 ust. 1 i 3 Konstytucji RP) oraz art. 2 ust. 1 u.d.i.p. podlegała uchyleniu na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. DZ.U. z 20024 r. poz. 935 z późn. zm.) o czym sąd orzekł w punkcie I wyroku.

Odnosząc do zarzutu skargi dotyczącego naruszenia art. 13 ust. 1 u.d.i.p. stanowiącego, że udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2, stwierdzić trzeba, że zrzut ten nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro przedmiotem skargi jest decyzja podmiotu zobowiązanego, a nie jego beczynność czy przewlekłe postępowanie.

Ponownie rozpoznając wniosek Spółka weźmie pod uwagę ocenę prawną wyrażoną w uzasadnieniu niniejszego wyroku dotyczącą pojęcia informacji publicznej i koncepcji nadużycia prawa do informacji publicznej, rozważy czy poszczególne wskazane we wniosku z 4 października 2024 r., informacje stanowią informację publiczną, a także czy stanowią informację prostą czy złożoną. W zależności od dokonanych ustaleń Spółka udzieli żądanej informacji, wyda decyzję o odmowie jej udostępnienia lub poinformuje, że żądane informacje nie mają waloru informacji publicznej.

O zwrocie kosztów postępowania sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 200 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

VARIA

4.

**Test w konkursie na stanowisko asystenta sędziego w sądzie
administracyjnym**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Konkurs nr Og-1011/3/25

1. Ważność wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej, zgodnie z Konstytucją RP, stwierdza:

- a) Sejm
- b) Naczelny Sąd Administracyjny
- c) Sąd Najwyższy

2. W świetle Konstytucji, podstawową jednostką samorządu terytorialnego jest:

- a) sołectwo
- b) gmina
- c) powiat

3. W świetle Konstytucji, umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie:

- a) ma zawsze pierwszeństwo przed ustawą
- b) ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową
- c) nie ma pierwszeństwa przed ustawą

4. W świetle Konstytucji, Zgromadzenie Narodowe obraduje pod kierownictwem:

- a) Prezydenta RP
- b) Marszałka Sejmu
- c) zawsze Marszałka Senatu

- 5. W świetle Konstytucji, obywatelstwo polskie nadaje i wyraża zgodę na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego:**
- a) Prezydenta RP
 - b) Prezes Rady Ministrów
 - c) Minister właściwy do spraw zagranicznych
- 6. Zgodnie z Konstytucją, spory kompetencyjne między organami samorządu terytorialnego i administracji rządowej rozstrzyga:**
- a) sąd administracyjny
 - b) sąd powszechny
 - c) Trybunał Konstytucyjny
- 7. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, do rozpoznania sprawy właściwy jest - co do zasady - wojewódzki sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości:**
- a) ma miejsce zamieszkania strona wnosząca skargę
 - b) ma miejsce zamieszkania lub siedzibę większość uczestników postępowania
 - c) ma siedzibę organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona
- 8. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wniesienie skargi do sądu administracyjnego:**
- a) nie wstrzymuje wykonania aktu lub czynności
 - b) wstrzymuje wykonanie aktu lub czynności
 - c) wstrzymuje wykonanie aktu lub czynności na okres 30 dni
- 9. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wniesienie skargi po upływie terminu do jej wniesienia skutkuje:**
- a) pozostawieniem skargi bez rozpoznania
 - b) umorzeniem postępowania
 - c) odrzuceniem skargi

- 10. W świetle ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wypowiedzenie pełnomocnictwa przez mocodawcę odnosi skutek prawny w stosunku do strony przeciwnej i innych uczestników:**
- a) od dnia doręczenia im tego zawiadomienia przez sąd
 - b) od dnia doręczenia im tego zawiadomienia przez pełnomocnika, któremu wypowiedziano pełnomocnictwo
 - c) od dnia wypowiedzenia pełnomocnictwa
- 11. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, sąd jest związany wyrokiem wydanym na posiedzeniu niejawnym:**
- a) od dnia publicznego udostępnienia sentencji wyroku w sekretariacie sądu
 - b) od dnia doręczenia odpisu sentencji wyroku stronom postępowania
 - c) od podpisania sentencji wyroku
- 12. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach, w których skargę oddalono, uzasadnienie wyroku sporządza się na wniosek strony zgłoszony w terminie:**
- a) 3 dni
 - b) 7 dni
 - c) 15 dni
- 13. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie:**
- a) 30 dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem
 - b) 45 dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem
 - c) 60 dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem
- 14. Zgodnie z ustawą Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Naczelny Sąd Administracyjny, rozpoznając skargę kasacyjną od wyroku, co do zasady wydaje:**
- a) wyrok

- b) postanowienie
 - c) uchwałę
- 15. W świetle ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, zwierzchni nadzór nad działalnością administracyjną sądów administracyjnych sprawuje:**
- a) Minister Sprawiedliwości
 - b) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
 - c) Krajowa Rada Sądownictwa
- 16. Zgodnie z ustawą Prawo o ustroju sądów administracyjnych, kontrola działalności administracji publicznej jest sprawowana przez sądy administracyjne pod względem:**
- a) zgodności z prawem
 - b) zgodności z prawem i gospodarności
 - c) zgodności z prawem i skuteczności w realizowaniu polityki administracyjnej
- 17. Naczelny Sąd Administracyjny, w świetle ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, dzieli się na:**
- a) Izbę Finansową, Izbę Gospodarczą i Izbę Ogólnoadministracyjną
 - b) Izbę Spraw Publicznych, Izbę Gospodarczą, Izbę Ogólnoadministracyjną
 - c) Izbę Gospodarczą, Izbę Finansową, Izbę Kontroli i Spraw Publicznych
- 18. W świetle ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, badanie spełnienia przez sędziego sądu administracyjnego lub sędziego delegowanego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie administracyjnym wymogów niezawisłości i bezstronności:**
- a) jest zawsze niedopuszczalne
 - b) jest dopuszczalne gdy wniosek pochodzi od skarżącego lub uczestnika postępowania na prawach strony

- c) jest dopuszczalne, gdy wniosek pochodzi od pozostałych członków składu orzekającego

19. Zgodnie z ustawą Prawo o ustroju sądów administracyjnych, szczegółowe zasady przydziału spraw poszczególnym referendarzom sądowym i starszym referendarzom sądowym ustala:

- a) przewodniczący wydziału
- b) prezes sądu
- c) kolegium sądu

20. W świetle ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych, rozpatrzenie informacji prezesa wojewódzkiego sądu administracyjnego o rocznej działalności sądu należy do kompetencji:

- a) zgromadzenia ogólnego wojewódzkiego sądu administracyjnego
- b) kolegium wojewódzkiego sądu administracyjnego
- c) Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego

21. W świetle Kodeksu postępowania administracyjnego, organ wszczyna postępowanie administracyjne:

- a) z urzędu
- b) na żądanie strony
- c) na żądanie strony lub z urzędu

22. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie:

- a) zażalenie
- b) odwołanie
- c) wniosek o rewizję

23. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej obowiązane są załatwić sprawę:

- a) bez zbędnej zwłoki
- b) w terminie 14 dni

c) w terminie 30 dni

24. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, organ odwoławczy:

- a) bezwzględnie nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się
- b) nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się, chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny
- c) zawsze może wydać decyzję na niekorzyść strony odwołującej się

25. Zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, odwołanie od decyzji administracyjnej:

- a) powinno zawierać zarzuty przeciw decyzji
- b) musi wskazywać dowody uzasadniające żądanie będące przedmiotem odwołania
- c) co do zasady - nie wymaga szczegółowego uzasadnienia, z odwołania ma jednak wynikać, że strona nie jest zadowolona z wydanej decyzji

26. W świetle Kodeksu postępowania administracyjnego, o odmowie wszczęcia postępowania organ rozstrzyga:

- a) decyzją
- b) postanowieniem na które nie służy zażalenie
- c) postanowieniem na które służy zażalenie

27. Zgodnie z Ordynacją podatkową, interpretacje podatkowe ogólne wydaje:

- a) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej
- b) Szef Krajowej Administracji Skarbowej
- c) Minister właściwy do spraw finansów publicznych

28. Według ustawy Ordynacja podatkowa, postępowanie podatkowe jest jawne:

- a) dla każdego

- b) dla stron oraz dla osób, które pozostają ze stroną w takim stosunku prawnym że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na ich prawa lub obowiązki
- c) wyłącznie dla stron

29. Zgodnie z Ordynacją podatkową, odwołanie od decyzji organu podatkowego:

- a) powinno wskazywać interes prawny lub obowiązek odwołującej się strony
- b) powinno zawierać zarzuty przeciw decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania
- c) nie musi wskazywać dowodów uzasadniające żądanie będące przedmiotem odwołania

30. Zgodnie z ustawą Ordynacja podatkowa, zażalenie na postanowienie wydane w toku postępowania wnosi się w terminie:

- a) 3 dni od dnia doręczenia postanowienia stronie
- b) 7 dni od dnia doręczenia postanowienia stronie
- c) 21 dni od dnia doręczenia postanowienia stronie

31. W świetle ustawy o pomocy społecznej wysokość oraz szczegółowe warunki i tryb przyznawania i zwrotu zasiłku celowego na ekonomiczne usamodzielnienie ustala:

- a) minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego
- b) rada gminy
- c) regionalna izba obrachunkowa

32. Zgodnie z ustawą o pomocy społecznej przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie:

- a) uchwały
- b) decyzji
- c) postanowienia

- 33. Zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych – jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej - organem właściwym w sprawach ochrony gruntów leśnych położonych na terenie parku narodowego jest:**
- a) minister właściwy do spraw ochrony środowiska
 - b) dyrektor parku
 - c) dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych
- 34. W świetle ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w razie stwierdzenia, że grunty zostały wyłączone z produkcji niezgodnie z przepisami tej ustawy, sprawcy wyłączenia ustala się opłatę w wysokości:**
- a) dwukrotnej należności
 - b) pięciokrotnej należności
 - c) dziesięciokrotnej należności
- 35. Zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym uchwały rady gminy, co do zasady, zapadają:**
- a) zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowego składu rady, w głosowaniu jawnym
 - b) zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowego składu rady, w głosowaniu tajnym
 - c) żadna odpowiedź nie jest prawidłowa
- 36. W świetle ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie:**
- a) do wojewody
 - b) do sądu administracyjnego
 - c) do sądu powszechnego

Test został przygotowany przez redakcję Czasopisma Indicium w oparciu o materiały zamieszczone na stronie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Egzamin w konkursie składał się także z pracy pisemnej.

Odpowiedzi

Odpowiedzi zostały przygotowane przez redakcję czasopisma Indicium w oparciu o treści właściwych aktów normatywnych i nie zostały uodstępniowane ani zweryfikowane przez podmiot będący organizatorem konkursu.

Nr	Odp.
1	c
2	b
3	b
4	b
5	a
6	a
7	c
8	a
9	c
10	a
11	c
12	b
13	a
14	a
15	b
16	a
17	a
18	b

Nr	Odp.
19	c
20	a
21	c
22	b
23	a
24	b
25	c
26	c
27	a
28	c
29	b
30	b
31	b
32	b
33	b
34	a
35	a
36	b